

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 25 marca 2019 r.

Poz. 266

UCHWAŁA SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 marca 2019 r.

w 10. rocznicę śmierci prof. Zbigniewa Religi

W dniu 8 marca 2019 r. przypada 10. rocznica śmierci prof. Zbigniewa Religi, wielkiego człowieka, chirurga, pioniera polskiej transplantacji serca.

Urodził się w dniu 16 grudnia 1938 r. we wsi Miedniewice nad Suchą koło Żyrardowa. Świadczenie dojrzałości uzyskał w roku 1956 w warszawskim Gimnazjum nr 1 im. Bolesława Limanowskiego, a po studiach na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Warszawie, odbyciu stażu podyplomowego i służby wojskowej w 1966 r. rozpoczął pracę w Szpitalu Wolskim w Warszawie, gdzie pracował do 1980 r., uzyskując specjalizację w dziedzinie chirurgii. W tym czasie przebywał także na stypendium w Mercy Medical Center na Long Island, a następnie kształcił się w zakresie chirurgii naczyniowej i kardiologii m.in. w Sinai-Grace Hospital w Detroit. W latach 1980–1984 pracował w Klinice Kardiologii Instytutu Kardiologii w Warszawie, a od 1984 r. kierował Katedrą i Kliniką Kardiologii Wojewódzkiego Ośrodka Kardiologii w Zabrzu. Właśnie tam w dniu 15 listopada 1983 r. kierowany przez niego zespół dokonał pierwszego w Polsce udanego przeszczepienia serca. W latach 1989–1991 kierował Kliniką Kardiologii Centralnego Szpitala Klinicznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie. W latach 1996–1999 był rektorem Śląskiej Akademii Medycznej. Od 1998 r. pełnił funkcję krajowego specjalisty w dziedzinie kardiologii. W 1998 r. objął stanowisko kierownika II Kliniki Kardiologii, a w 2001 r. dyrektora Instytutu Kardiologii w Warszawie. W tym samym roku przeprowadził pierwszy w Polsce zabieg wstrzyknięcia do serca preparatu pobudzającego powstawanie nowych naczyń krwionośnych.

Zdobywając szczyty wiedzy i umiejętności zawodowych, zawsze pozostawał czuły na drugiego człowieka. Pod koniec życia tak mówił o swojej rozmowie z matką zmarłego dawcy serca, które przeszczepił w 1983 r.: „Bardzo smutny był fakt, że trzeba rozwiać nadzieje matki, która wierzyła, że syn wyzdrowieje. Prawda o jego stanie była dla niej szokiem. To była ciężka rozmowa, ale wiele mnie nauczyła. Kobieta w końcu zaakceptowała bolesną prawdę i stwierdziła, że skoro jej dziecko nie żyje, to niech jego serce uratuje kogoś innego. Ta decyzja zapadła przez łzy. Była smutna i dramatyczna, ale jednocześnie naprawdę słuszna. Wzbudziła we mnie optymizm i wiarę w człowieka. (...) Sama operacja trwała pięć godzin. Nie miałem z nią większych kłopotów”.

W ciągu całego życia zawodowego łączył pomoc chorym z pracą naukową; publikował, opracował kilka patentów, zdobywał kolejne tytuły naukowe. W 1995 r. Prezydent RP nadał mu tytuł profesora nauk medycznych. Wśród najważniejszych dziedzin jego działalności zawodowo-naukowej znalazły się oczywiście przeszczepianie serca i płuc, ale także chirurgiczne leczenie niewydolności mięśnia sercowego i zatorowości płucnej, kliniczne zastosowanie sztucznego serca oraz stworzenie polskiej zastawki biologicznej i prototypu sztucznego serca.

W 1991 r. prof. Zbigniew Religa powołał do życia Fundację Rozwoju Kardiologii, która zajmuje się wdrażaniem do praktyki klinicznej innowacyjnych metod leczenia chorób serca, a także działalnością naukowo-badawczą oraz prowadzi działalność szkoleniowo-stypendialną dla polskich i zagranicznych kadr medycznych.

Od 1989 r. brał czynny udział w polityce: w latach 1993–1997 i 2001–2005 był senatorem RP, od 2007 r. posłem na Sejm, a w latach 2005–2007 ministrem zdrowia.

Prof. Zbigniew Religa zmarł w Warszawie w dniu 8 marca 2009 r.

W uznaniu zasług był honorowany wieloma zaszczytami: doktoratami honoris causa licznych uczelni, wieloma odznaczeniami – wśród nich w 2008 r. „w uznaniu znamienitych zasług dla Rzeczypospolitej Polskiej, a w szczególności na rzecz rozwoju kardiologii, za wybitne osiągnięcia w działalności państwowej i publicznej” także Orderem Orła Białego.

Prof. Zbigniew Religa całym swoim życiem zawodowym i politycznym służył chorym. Jako uczony pracował nad nowymi metodami leczenia, jako lekarz z niespotykaną energią, odwagą i entuzjazmem starał się ratować nawet najciężej chorych, jako polityk zabiegał przede wszystkim o system ochrony zdrowia dający lepszą ochronę pacjentom. W swoich działaniach skromny i bezpośredni, szanował wszystkich, którzy go otaczali, bez względu na ich pozycję, jednocześnie ostro przeciwstawiał się subiektywnym i obiektywnym ograniczeniom administracyjnym i ludzkim, wykazując się bezkompromisowością wobec zła uderzającego w chorych.

Podjmując niniejszą uchwałę, Senat wyraża przekonanie, że prof. Zbigniew Religa na zawsze pozostanie we wdzięcznej pamięci licznych przyjaciół i współpracowników, a przede wszystkim kolejnych pokoleń pacjentów.

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Marszałek Senatu: *S. Karczewski*